

Sygn. akt I C 613/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Olechno – Obolewicz

Protokolant: Kamila Sowa

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2015 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.**

przeciwko **A. T.**

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego A. T. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 5.205,19 złotych (pięć tysięcy dwieście pięć złotych i dziewiętnaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 2.094,68 złotych (dwa tysiące dziewięćdziesiąt cztery złotych i sześćdziesiąt osiem groszy) w wysokości 13% w stosunku rocznym liczonymi od dnia 10 października 2011 roku do dnia 22 grudnia 2014 roku i w wysokości 8% w stosunku rocznym od dnia 23 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego A. T. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 717 złotych (siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 617 złotych (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia

Sygn. akt I C 613/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. pozwem (k. 2 – 3) skierowanym przeciwko A. T. wniósł o zasądzenie kwoty 5.205,19 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty należności głównej 2.094,68 złotych od dnia 10 października 2011 roku do dnia zapłaty, nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, iż na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 10 października 2011 roku nabył od (...) Spółki Akcyjnej Grupy (...) prawo do wierzytelności wobec pozwanego. Podał, iż pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę kredytu nr (...) z dnia 2 marca 2005 roku, który nie został spłacony i jest w całości wymagalny. Pozwany poinformowany pismem z dnia 4 listopada 2011 roku o dokonaniu cesji i wezwany do zapłaty (co stanowiło próbę polubownego zakończenia sporu) nie spełnił świadczenia do dnia wniesienia pozwu. Powód dochodzi zatem zapłaty w łącznej kwocie 5.205,19 złotych (w tym należność główna w kwocie 2.094,68 złotych, odsetki umowne naliczone przez zbywcę

wierzytelności 3.065,51 złotych, odsetki umowne naliczone od należności głównej od dnia nabycia wierzytelności do dnia wniesienia pozwu 739,34 złotych i koszty poniesione przez zbywcę 45 złotych).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego (...) (...) W.w W.z dnia 28 lipca 2014 roku, sygn. akt (...) uwzględniono powództwo w całości rozstrzygając o kosztach procesu.

Pozwany w ustawowym terminie wniósł sprzeciw do nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Zgodnie z art. 505 § 1 k.p.c. prawidłowe wniesienie sprzeciwu spowodowało, iż nakaz zapłaty utracił swoją moc. W sprzeciwie pozwany A. T. podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu wskazując, iż zamieszkuje w B.. Odnosząc się do żądania powoda wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc zarzut przedawnienia należności dochodzonej pozwem oraz wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego (k. 36 – 39 sprzeciw). Podniósł, iż umowa kredytowa została zawarta w dniu 23 lutego 2005 roku na okres od 2 marca 2005 roku do 2 marca 2009 roku, a zatem stała się wymagalna z dniem 3 marca 2009 roku. Wskazał, iż powód powołując się na wymagalność roszczenia nie wskazuje konkretnej daty, zaś zgodnie z przepisem art. 118 k.c. roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przedawniają się z upływem trzech lat. Udzielenie kredytu przez bank ma związek z prowadzeniem przez ten podmiot działalności gospodarczej. Jednocześnie strona pozwana wskazała na rozbieżności, co do kwoty zaciągniętego kredytu (3.867,40 złotych), wierzytelności sprzedanej powodowi (5.205,19 złotych), kwoty określonej w wezwaniu do zapłaty (5.223,10 złotych) oraz określonej w sprawie wartości przedmiotu sporu (2.095,00 złotych).

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego W.w W.z dnia 6 marca 2015 roku w sprawie sygn. akt (...) przekazano rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w B.(k. 78).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Bezspornym jest, iż powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.przystąpił do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 10 października 2011 roku z Bankiem (...) (dawniej (...) Bank Spółka Akcyjna) z siedzibą w K.(k. 12 – 14 umowa wraz z notarialnym poświadczeniem podpisów), przedmiotem której miały być przysługujące Bankowi niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne, szczegółowo określone w Załączniku nr 1 (§ 1 umowy k. 12), wynikające z tytułu dokonanych czynności bankowych. Zgodnie z § 1 ust. 5 przedmiotowej umowy przejście wierzytelności na kupującego miało nastąpić pod warunkiem dokonania zapłaty ceny określonej w § 3 ust. 1 umowy (k. 12). W § 4 ust. 2 umowy Bank oświadczył, iż zbywane wierzytelności są wymagalne (k. 12v), zaś w § 5 uregulowano zasady przekazywania dokumentacji dotyczącej wierzytelności (k. 13). Na podstawie § 6 kupujący miał dokonać zawiadomienia dłużników o przelewie wierzytelności (k. 13). W Załączniku nr 1 do umowy pod liczbą porządkową 2140 wskazano dane pozwanego wraz z numerem umowy kredytowej oraz kwotą należności, w tym należność główna w kwocie 2.094,68 złotych, zaś łącznie wraz z odsetkami i kosztami 5.205,19 złotych (k. 15 wyciąg z załącznika).

Nie było, co do zasady kwestionowanym, iż w dniu 23 lutego 2005 roku pozwany zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą G. umowę kredytu gotówkowego (...) nr (...) (k. 16 – 19 umowa) na kwotę 3.867,40 złotych na okres od 2 marca 2005 roku do 2 marca 2009 roku (§ 1 umowy). W § 3 umowy określono zasady oprocentowania zobowiązania kredytowego oraz jego łączny koszt, zaś w § 8 zasady oprocentowania zadłużenia przeterminowanego. Zgodnie z § 9 Bank mógł wypowiedzieć umowę kredytu w przypadku braku płatności pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności. Termin wypowiedzenia określono na 30 dni. W § 16 zawarto wniosek o wydanie karty kredytowej.

Pozwany (k. 97, 96v) co do zasady nie kwestionował okoliczności podpisania i zawarcia przedmiotowej umowy oraz braku spłaty całości zobowiązania. Wskazał, iż łącznie zawarł z pierwotnym wierzycielem dwie umowy kredytu i jedną umowę na kartę kredytową, wśród których była także umowa wskazana przez powoda. Przyznał, iż jedynie częściowo spłacił zadłużenie i w związku z tym otrzymał wypowiedzenie umowy kredytu od pierwotnego wierzyciela. Podał również, iż toczyły się przeciwko niemu postępowania egzekucyjne, w trakcie których komornik dokonał zajęcia jego rachunków bankowych, przy czym zgromadzone tam środki nie starczyły na pokrycie wszystkich zobowiązań i nie

wie w jakim zakresie zostały one zaspokojone. Z uwagi na to, iż zbankrutował prowadzone z jego udziałem egzekucje zakończyły się z powodu bezskuteczności.

Poza sporem pozostawała okoliczność, iż w dniu 11 września 2007 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w G. wystawiła bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) stwierdzający istnienie wymagalnego zadłużenia w łącznej kwocie 2.653,47 złotych z tytułu umowy kredytu z dnia 23 lutego 2005 roku nr (...) (k. 65). Prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w B. w sprawie sygn. akt (...) z dnia 24 września 2007 roku nadano klauzulę wykonalności wymienionemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, rozstrzygając o kosztach nadania klauzuli wykonalności (k. 66; k. 12 akta sprawy Sądu Rejonowego w B. sygn. akt (...)).

Na podstawie wskazanego tytułu wykonawczego na wniosek pierwotnego wierzyciela z dnia 5 listopada 2007 roku zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B.E. Ż., sygn. akt (...) (k. 2 akt egzekucyjnych (...)). Wymienione postępowanie egzekucyjne zostało umorzone postanowieniem z dnia 14 czerwca 2011 roku wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. (k. 64 akta sprawy; k. 45 akt egzekucyjnych (...)). Odpis wskazanego postanowienia wraz z pouczeniem o możliwości wniesienia skargi na czynność komornika (w terminie tygodniowym od daty zawiadomienia o dokonaniu czynności) został doręczony pozwanemu w dniu 20 czerwca 2011 roku (k. 47 akt egzekucyjnych (...)), zaś pierwotnemu wierzycielowi w dniu 21 czerwca 2011 roku (k. 48 akt egzekucyjnych (...)).

Pismem z dnia 4 listopada 2011 roku powód poinformował pozwanego o nabyciu wierzytelności od pierwotnego wierzyciela oraz jednocześnie wezwał do zapłaty kwoty 5.223,10 złotych w terminie 7 dni od otrzymania pisma (k. 20 – 20v pismo, k. 21 – 21v potwierdzenie odbioru korespondencji).

Pozew w przedmiotowej sprawie został wniesiony do Sądu Rejonowego (...) W.w W. w dniu 27 czerwca 2014 roku (k. 2).

Na podstawie przepisu art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz.U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665 j.t. ze zm.) (w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia przez pozwanego umowy kredytowej) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Uregulowany w przepisie art. 509 k.c. przelew wierzytelności należy do czynności prawnych rozporządzających, bowiem przenosi na nabywcę wierzytelność przysługującą zbywcy, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia (art. 353 k.c.). Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. W związku z tym, aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (por. wyrok Sądu Okręgowego w B. (1) z dnia 7 października 2013 roku, (...), Portal Orzeczeń Sądu Okręgowego w B. i orzecznictwo tam powołane).

Zgodnie z powołanym powyżej przepisem wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Na podstawie art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku

dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tylu praw, ile miał cedent. Wyraża to paremia *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet*. Cesjonariusz nie może, więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem [por. J. M. (w:) Kodeks..., s. 162; H. C. (w:) Komentarz..., s. 595; B. Ł. (w:) Kodeks..., s. (...)]. Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta). Wskazuje się na trzy rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (nie będące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta). W oparciu o przepis art. 516 k.c. zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. Oznacza to, że samo oświadczenie cedenta o treści wskazanej przez powoda nie może być wyłącznym dowodem potwierdzającym wymagalność wierzytelności przysługującej powodowi, skoro ustawodawca przewidział odpowiedzialność cedenta za wady prawne cedowanej wierzytelności, w tym w zakresie zarówno faktu istnienia wierzytelności, jak i rozmiaru określonego w umowie. Jeśli natomiast przesłanki i zasady odpowiedzialności zbywcy wierzytelności nie są określone w przepisach regulujących stosunek wewnętrzny, zasadne jest zastosowanie w tym zakresie przepisów regulujących odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania [art. 471 i n. k.c.]; tak też: K. Z. (w:) E. G., Komentarz, 2006, s. 891; H. C. (w:) G. B., Komentarz, t. I, 2006, s. 670].

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie potwierdzał, że powód nabył wierzytelność z mocy powoływanej umowy. Strona powodowa podniosła, iż nabyła dochodzoną należność w drodze wymienionej powyżej umowy cesji, zaś zobowiązanie pozwanego wynika z zawartej przez niego z pierwotnym wierzycielem umowy kredytu gotówkowego nr (...). Pozwany co do zasady nie kwestionował okoliczności zawarcia przedmiotowej umowy kredytowej oraz nie podważał skuteczności sprzedaży wierzytelności, przy czym podnosił zarzut przedawnienia oraz kwestionował wysokość dochodzonego roszczenia, wskazując na odmienne kwoty podawane przez powoda.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do sformułowanego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia. Zgodnie z przepisem art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Niewątpliwie w rozpatrywanej sprawie roszczenia pierwotnego wierzyciela banku wobec pozwanego, który jest osobą fizyczną nieprowadzącą działalności gospodarczej, przedawniają się w ciągu trzech lat. Bank jest przedsiębiorcą, do którego zakresu działania należy między innymi udzielanie kredytów. Ta właśnie okoliczność ma zaś decydujące znaczenie, na tle art. 118 k.c., dla przyjęcia w rozpatrywanej sprawie trzyletniego terminu przedawnienia, który należy liczyć od daty wymagalności roszczenia, tj. upływu okresu, na który była zawarta umowa z pierwotnym wierzycielem lub upływu okresu wypowiedzenia tej umowy.

Na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsiębiorcą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 § 1 k.c.). Na podstawie § 2 art. 124 k.c. w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone. Czynnością przerywającą bieg przedawnienia przedsiębiorcą w celu zaspokojenia roszczenia jest wniosek wierzyciela o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 roku, III CZP 101/03, OSNC 2005/4/58, i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 roku, II CK 276/04, niepubl.). Czynnością taką jest także wniosek o wszczęcie egzekucji. Jest to bowiem czynność zmierzająca bezpośrednio do zaspokojenia roszczenia. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywoła zatem skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym. Bieg przedawnienia roszczenia przerywa złożenie wniosku o wszczęcie i prowadzenie egzekucji, jest to bowiem czynność podjęta przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń danego rodzaju bezpośrednio w celu zaspokojenia roszczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w K.z dnia 5

września 2013 roku, I ACa 537/13, LEX nr 1378713). Określony w art. 124 § 2 k.c. termin zakończenia postępowania należy w ocenie Sądu wiązać z datą uprawomocnienia się postanowienia w przedmiocie zakończenia postępowania egzekucyjnego. Tylko w tej dacie powstaje stan pewności (definitywności) co do sposobu zakończenia postępowania, a co za tym idzie orzeczenie to wywołuje skutki przewidziane w art. 365 § 1 k.p.c. Zgodnie z art. 363 § 1 k.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., wydane w postępowaniu egzekucyjnym postanowienie jest prawomocne, jeśli nie przysługuje co do niego środek odwoławczy lub inny środek zaskarżenia (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w S.z dnia 21 listopada 2012 roku, I ACz 953/12, OSASz 2013/1/87-92). W okolicznościach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości to, że postanowienie komornika sądowego z dnia 14 czerwca 2011 roku podlegało zaskarżeniu skargą na czynności komornika (art. 767 § 1 k.p.c.), będącą *sui generis* środkiem zaskarżenia (argument z art. 767 § 3 k.p.c. i art. 767³ k.p.c.). Jeśli zatem zważyć, że termin do wniesienia tej skargi jest tygodniowy i liczy się – w przypadku przedmiotowej czynności – od daty doręczenia wierzycielowi (pierwotnemu wierzycielowi 21 czerwca 2011 roku) i dłużnikowi (pozwanemu w dniu 20 czerwca 2011 roku) odpisu postanowienia, to świetle opisanych wyżej dat dokonania poszczególnych czynności (wniesienia pozwu w przedmiotowej sprawie) należy uznać, iż roszczenie powoda nie może być uznane za przedawnione. W ocenie Sądu należy podkreślić, iż umorzenie postępowania egzekucyjnego w sprawie (...) nie nastąpiło na wniosek pierwotnego wierzyciela, który w toku egzekucji dokonał przelewu egzekwowanej należności, ale z uwagi na bezskuteczność egzekucji. Wniosek wierzyciela o umorzenie postępowania egzekucyjnego oznaczałby bowiem rezygnację z poszukiwania ochrony, to uwzględnienie takiego wniosku przez komornika, przez umorzenie postępowania egzekucyjnego, tworzyłoby ostatecznie stan taki jaki w postępowaniu rozpoznawczym łączy się ze skutecznym cofnięciem pozwu (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 1988 roku, III CZP 24/88, OSNC z 1989 r. Nr 9, poz. 138). Pozew skutecznie cofnięty nie wywołuje skutków prawnych jakie ustawa wiąże z jego wniesieniem (art. 203 § 2 k.p.c.). Stosowanie w postępowaniu egzekucyjnym uregulowań kodeksu postępowania cywilnego obejmujących proces nie jest wyłączone (art. 13 § 2 k.p.c.), czemu dał wyraz Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 października 2003 roku (II CK 113/02, OSP z 2004 r. Nr 11, poz. 141). W sytuacji, gdy komornik umorzył postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela, który w toku tej egzekucji dokonał przelewu egzekwowanej wierzytelności, wniosek o wszczęcie egzekucji nie przerywałby biegu przedawnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14, Biul.SN 2015/2/11). W ocenie Sądu skutku takiego nie można jednak wiązać z umorzeniem postępowania egzekucyjnego z powodu jego bezskuteczności i umorzenie postępowania na takiej podstawie powoduje, iż bieg terminu przedawnienia zaczyna biec od nowa, zwłaszcza, iż zbycie wierzytelności na rzecz powoda nastąpiło już po tej dacie.

Brak było również podstaw do uwzględnienia zastrzeżeń pozwanego odnośnie kwoty dochodzonego roszczenia, w tym określonej przez powoda wartości przedmiotu sporu. Powód bowiem wyjaśnił jakie kwoty składają się na kwotę dochodzoną pozwem w zakresie należności głównej i odsetek naliczonych przez pierwotnego wierzyciela i już po cesji wierzytelności, żądając aktualnie odsetek od kwoty należności głównej będącej przedmiotem cesji. Pozwany kwestionując kwotę roszczenia, poza własnymi twierdzeniami nie przedstawił w tym zakresie żadnych dowodów, zaś to na nim spoczywał w tej części ciężar dowodu zgodnie z art. 6 k.c. Same twierdzenia pozwanego nie mogły także prowadzić do ustalenia, iż wskazane przez powoda zadłużenie jest niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. W tym zakresie, poza twierdzeniami, nie została podjęta żadna inicjatywa dowodowa w postaci potwierdzeń dokonanych spłat, czy też dowodu z opinii odpowiedniego biegłego na okoliczność kontroli rachunków pierwotnego wierzyciela w odniesieniu do pozwanego oraz weryfikacji poprawności wyliczenia przez powoda (w tym pierwotnego wierzyciela) dochodzonego zadłużenia. Nie wystąpiły również przesłanki do kwestionowania określonej przez powoda wartości przedmiotu sporu na podstawie art. 20 k.p.c. Stanowisko powoda (k. 60) w tym zakresie zgodne jest bowiem z poglądami prezentowanymi w orzecznictwie. Hipoteza art. 20 k.p.c. obejmuje sytuację, w której obok świadczenia głównego dochodzone są odsetki jako świadczenie uboczne, którego wartość nie jest wliczana wówczas do wartości przedmiotu zaskarżenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2014 roku, IV CZ 134/13, LEX nr 1438423).

Na marginesie jedynie należy zauważyć, iż nie uszła uwadze Sądu rozbieżność, co do wskazanej w pozwie daty umowy kredytu (2 marca 2005 roku) oraz daty wynikającej z umowy dołączonej do pozwu (23 luty 2005 roku). Sama ta rozbieżność w kontekście wyjaśnień pozwanego, który nie kwestionował okoliczności zawarcia umowy z

pierwotnym wierzycielem nie mogła prowadzić do zmiany poczynionych w sprawie ustaleń. Dodatkowo z uwagi na brak stawiennictwa powoda pomimo prawidłowego wezwania na termin rozprawy (k. 94) Sąd ograniczył dowód z przesłuchania stron do przesłuchania pozwanego zgodnie z art. 302 § 1 k.p.c., czemu nie oponował pełnomocnik pozwanego.

Podsumowując, na podstawie powołanych przepisów orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

O odsetkach orzeczono stosownie do art. 481 § 1 i 2 k.c., wyznaczając ich bieg od dnia 10 października 2011 roku od należności głównej w kwocie 2.094,68 złotych (będącej przedmiotem cesji) z uwzględnieniem zmiany wysokości odsetek ustawowych.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalono na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490 j.t.), a także części IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej (Dz.U. z 2014 r., poz. 1628 j.t. ze zm.). Wysokość opłaty sądowej od pozwu ustalono na podstawie art. 28 pkt 2 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014 r., poz. 1025 j.t. ze zm.).

Sędzia